

Barndomsminner fra Andorørud - Se s. 10-12

Iskremlokk fra Konnerud ble
eksporert til Bagdad - Se s. 14-16

Familien Øhlckerø og venner - Se s. 18-19

Skoger og Konnerud
Historielag

Hei

Nok et årsmøte er avviklet; noen takket ja til nytt verv, noen få, 3 stk., sa takk for seg for denne gang, men de aller fleste tok gjenvalg!! Og blant de som tok gjenvalg, er det noen som har holdt på i opptil flere tiår: - Hva skulle vi ha gjort uten dere? Og «dere» vet selv hvem dere er!!! Noen har jeg sagt det direkte til: jeg skulle gjerne ha «forgyllet» deg! Men det er jo litt drastisk, men dere fortjener all verdens HONNØR!

De fleste lag og foreninger er jo bygget på frivillighet, og dette ble jeg minnet på denne våren, da jeg som leder, fikk tilsendt frivillighetsundersøkelser; en fra Drammen kommune og en fra nasjonalt hold, dvs. Frivillighet Norge. De ønsket å kartlegge hvordan det stod til med frivilligheten hos oss, på tampen av pandemien. Vi er heldigvis ikke rammet av nedgang på frivillige; noe leder av valgkomiteen Gerd Skjeldrum, nevner på hvert årsmøte, (og hun er en av de med minst et tiår bak seg). Tusen takk til dere alle!

Resultatet av flere av komiteenes innsats, gleder vi oss over og benytter oss av med ujevne mellomrom. Men det som vi har i støpeskjeen denne våren, og som vi håper kan glede de neste generasjoner, er et samarbeid med barneskolene i vårt område, i første omgang Vestbygda skole. Og da er det «Lille Skogbruksmuseet» på Skjeldrumsaga og Bygdesamlingen som er i fokus. Målet for komiteenes arbeid var og er jo at det nedlagte arbeidet skal glede, inspirere og gi/formidle kunnskap, og nå er vi spente på hva samarbeidet vil gå ut på. Skolen skal ha «befaring» den 18. mai.

Nok et komiteearbeid som er fullført med bravur og som dere vil bli invitert til åpningen av, er Malmveien. Lørdag den 18. juni kan vi gå, evt. få skyss med minibuss inn til Skulkerud, hvor arrangementet vil finne sted. Mer informasjon om dette finner dere i bladet og vil etter hvert, komme ut på sosial medier. Håper vi ses!

Hanne S. Fretheim.

Uansett, GOD SOMMER til hver og en av dere fra meg, Hanne.

Årsmøte på Sørvangen

Tekst/foto: Tone Sverreson Ørmen

Dette året ble årsmøte gjennomført som planlagt i mars. Styret har følgende sammensetning i 2022.

Hanne Skjeldrum Fretheim fortsetter som leder, Liss Iren Prøis nestleder og Linda Skjeldrum sekretær, Gunnar Wam, kasserer, Kåre Odden og Jan Sundby Ekeberg er styremedlem, Tom Harald Andersen ble ny innvalgt i styre som varamedlem og Jakob Vik fortsetter i styre, han var ikke på valg. Trond Julin fortsetter ikke videre og går ut av styret. Styret takket alle for innsatsen de legger ned og en stor takk til en effektiv arrangementskomite, som serverer kaffe og kaker, i tillegg tar de ansvaret for lodd-salget på en effektiv måte.

Styret f.v. Jan S. Ekeberg, Gunnar Wam, Linda Skjeldrum, Hanne Skjeldrum Fretheim, Tom Harald Andersen, Liss Iren Prøis, Jakob Vik og Kåre Odden.

Innhold

Styreleders spalte	s. 2
Årsmøte på Sørvangen	s. 2
Kullminne er også et minne fra fortiden	s. 4-5
Redaktørens vignett	s. 6
Offisiell åpning av malmveien	s. 7
Stabburet – et hus med lang historie	s. 8-9
Søndagsskolen flyttet	s. 9
Barndomsminner fra Andorsrud	s. 10-12
17. mai på Konnerud	s. 12
Skoger Bydelsutvalg	s. 13
Skoger meieribolag	s. 13
Iskremlokk fra Konnerud ble eksportert til Bagdad	s. 14-16
Kunsten å kjøre en automobil	s. 17
Familien Øhlckers og venner - stamgjester på Konnerudkollen sanatorium	s. 18-19
Reven lurte idrettslaget	s. 20-21
Pensjonistforeningen i Skoger	s. 21
Simen Horgen - selvlært maler og bygdesnekker	s. 22-23
Bryggerhuset puster	s. 24
Bryggerhuset - tidligere tiders grovkjøkken	s. 25
Fra Skauger, bygdeblad juni 1978	s. 25
Tilbakeblikk... Konnerud før i tida	s. 26-27
Konnerud kirke og nazistene under krigen	s. 28-29
Kommentar Malmveien av Reidar Halden	s. 29
Historielaget på tur «Norge Rundt» på Folkemuséet på Bygdøy	s. 30-31
Dæven det smalt!	s. 32

Iskremlokk fra Konnerud ble eksportert til Bagdad
s. 14-15

Familien Øhlckers og venner
s. 18-19

Historielagsnytt

Ansvarlig utgiver:

Styret i Skoger og Konnerud Historielag.
Nr. 1 mai 2022 41. årgang.
Bladet kommer ut to ganger årlig- vår og høst
-og sendes alle medlemmene i Historielaget.
Opplag: 750 eksemplarer

Styret

Leder:	Hanne Fretheim
Nestleder:	Liss Irene Prøis
Sekretær:	Linda Skjeldrum
Kasserer:	Gunnar Wam
Styremedlem:	Kåre Odden
Styremedlem:	Jan Sundby Ekeberg
Varamedlem:	Jakob Vik
Varamedlem:	Tom Harald Andersen

Redaksjonskomité:

Redaksjonen tar imot stoff og bilder fra Skoger og Konnerud.

Redaktør:	Tone Sverreson Ørmen tone.sverreson.ormen@gmail.com
Medlem:	Inger Johnsrud
Medlem:	Haldis C. Sørby
Medlem:	Elin Eskerud
Redaksjon:	redaksjon@skhist.no

Fotokomité

Tar imot bilder fra gammel og nyere tid.
Leder: Ingar Steen
foto@skhist.no

Teatergruppa - Det Dramatiske Selskap

President Jan Sundby Ekeberg

Bygdesamlingen på Borge

E-post: post@skhist.no

Postadresse

Skoger og Konnerud Historielag
Postboks 9112, 3006 Drammen

Hjemmeside og e-post

E-post: post@skhist.no
Web: www.skhist.no

Lay out: Print Konsult Andebu AS
Trykk: Trykk Service AS, Drammen

Forsidebilde

Grethe Nilsen og Anne-Kristin Kristiansen, begge født Jensen, ser på produktene fra sin fars bedrift, Randheim Trykk.
Foto: Tone Sverreson Ørmen.

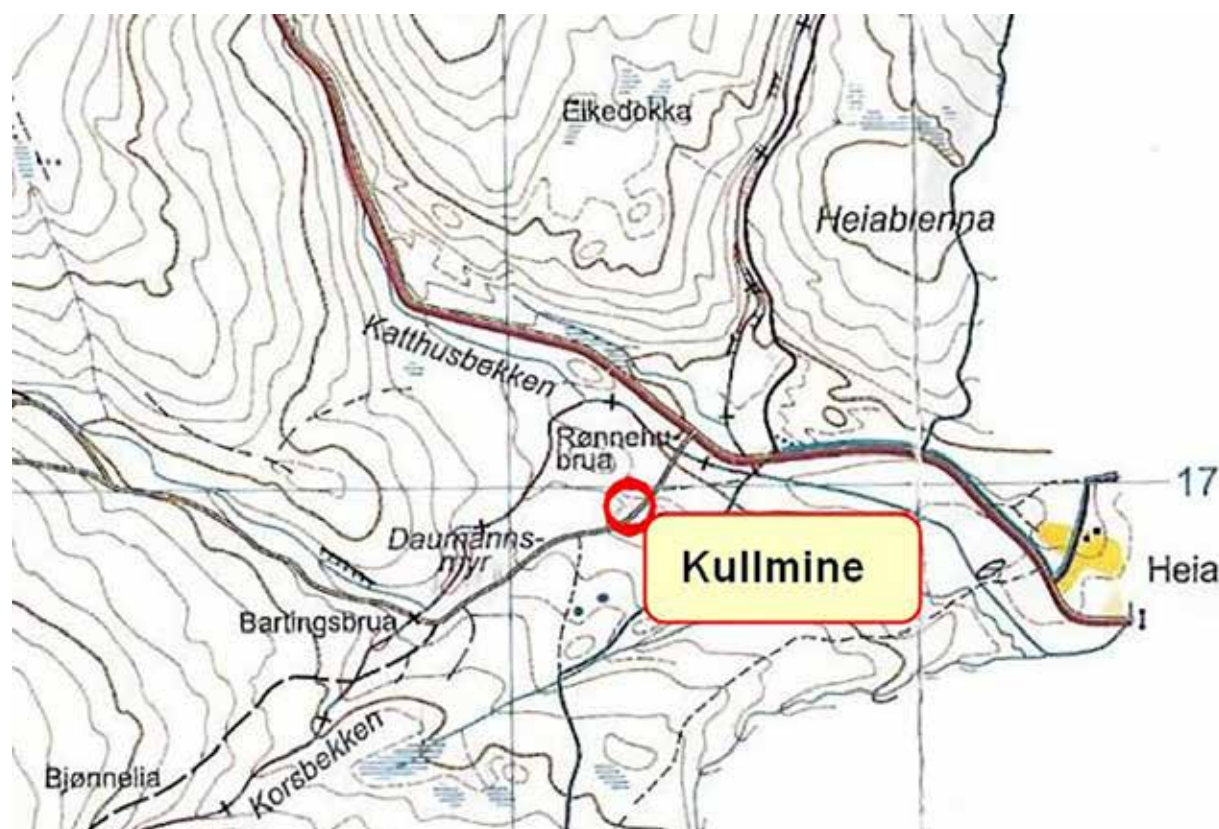
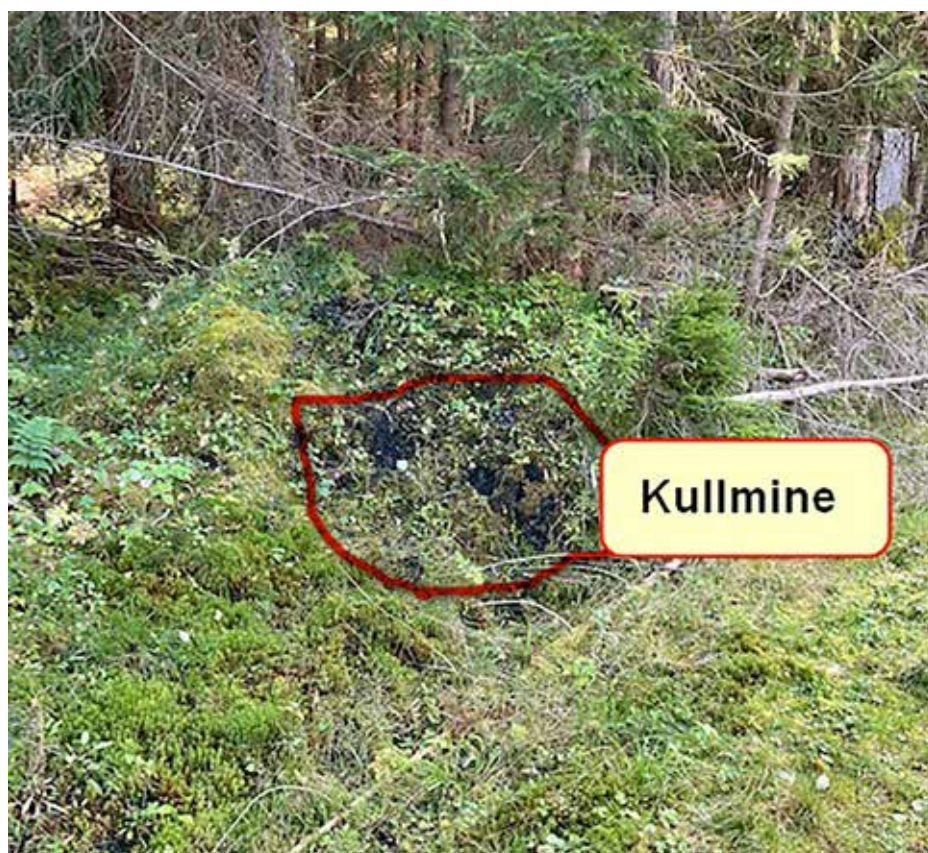
Kullmine er også et minne fra fortiden

Rundt i skogene her i Sør-Norge er det mange steder rester av små og store kullminer. Kullmine er et anlegg for fremstilling av trekull. Dette var også et levebrød for mange mennesker knyttet til virksomheten i skogen og rundt jernverkets områder.

Tekst: Erik Grinderud

For å lage en slik kullmine, måtte man først klargjøre bakken og underlaget og deretter ble veden stablet opp så lett som mulig. Veden måtte helst være tørr før produksjonen startet og en brukte nesten alle slags treprodukter.

Når dette var på plass, ble mila pakket, først med granbar og jord oppå. Det ble lagt inn styrekanaler for luft og satt opp ei pipe. Dette var en arbeids – og tidkrevende jobb og mengden av ferdig produkt kunne synes lite i forhold til jobben.

I de store milene som ble anlagt i gamle dager, ble det brukt rundt 80 kubikkmeter med ved, og det gikk med 120 dagsverk på å bygge og brenne ei slik stor mile. Dette gav kull til to dagers forbruk i en masovn på et jernverk.

Det må ha vært et syn å se disse hestene og kjørekarene, som kom fra omkringliggende bygder med trekullet de var forpliktet til å levere til verket. Antagelig var de både møkkete og svarte og med ei styggelig vond lukt.

Trekullproduksjonen måtte alltid voktes på slik at mila ikke tok fyr. Røyken fra mila måtte også ha den riktige fargen for at forbrenningen skulle bli riktig.

Kullminer på Vestskauen

Inne på Vestskauen finnes det også rester av kullminer. En ganske stor mile finnes ved veien opp til Bartingsbrua. Her gikk

det i gamle dager en sti/hesteslepe mot Plassane og Skulkerud. Mila lå inntil denne slepa som fortsatte videre forbi et kjent sted som Daumannsmyr. Denne myra og slepa er i dag borte og dekket til med masser til den nye veien. Et gammelt sagt forteller at en mann frøs i hjel ved denne myra, og derav navnet. Denne myra som lå mellom Heia og Daumannsmyr var en av de store milene der inne og en kan fortsatt se milerestene i dag. En kan bare tenke seg at det her har gått mange hestesleper med trekull gjennom årene til Eidsfoss Jernverk.

Det hadde seg slik at de som eide store skogsområder på denne tiden, var pliktig til å levere trekull til det jernverket som var i deres område. Det førte til at den skogeieren med den lengste transportveien alltid fikk best betalt.

Redaktørens vignett

Særpreget i Skoger og Konnerud

I 1964 ble 14.900 mennesker, 1.400 kuer, 60 sauer og 100 griser drammensere. Etter nesten 16 års diskusjoner ble endelig Drammen og Skoger slått sammen til det som den gang ble kalt «Stor-Drammen». Drammens befolkning økte i 1964 til 46.009, den femte største byen i Norge. En by som hadde småbypreg med mye trehusbebyggelse og Skoger ble «bygda i byen». Til tross for at det har gått over et halvt århundre, har Skoger beholdt sin identitet. Når jeg sykler gjennom Skoger får jeg en god følelse og se utover åker og eng. Men plutselig kjenner jeg vindsuset av en forbi passerende bil, tett inn på kroppen. Ingen veiskulder eller sykkelsti fra Svingen til Fjell eller ned til E-18, her har alt stått stille, men trafikken har økt. På -80 tallet var Konnerud hovedsakelig et lite jordbruksamfunn. Men i løpet av 80-årene skjedde en massiv utbygging av boligfelt på Konnerud, og bydelen vokste til over 9000 mennesker og

det syntes de som var født og oppvokst der var veldig mye. Nå blir det en eksplosjon av leiligheter i høyden, ingen har foreløpig oversikt hvor mange vi blir, i nær fremtid. Jeg tenker på når leiligheter står ferdig og barnefamilier flytter inn i boliger som blir solgt eller i leiligheter som blir leid ut. For også adkomstveier til Konnerud har stått stille, ingen endringer eller utvidelser eller trygge sykkelveier ned til Drammen eller over øvre Konnerud. Konnerud var kjent for sin friske gode luft og tett til skog og mark. Folk reiste på ferie til høyden over Drammen og det ærverdige hotellet hadde mange gjester, som koste seg i friskluft. Turisthotell fikk skiturister fra hovedstaden - det var tider, du kan lese mer om hotellets gjestelister i denne utgaven, håper du koser deg med bladet!

Tone Sverreson Ørmen
Redaktør

Bruk vårt digitale arkiv

Alle har nå fri tilgang til bildene i vårt arkiv på <http://bilder.skhist.no/>.

Finner dere feil i opplysninger om bildene eller har noe å tilføye vil fotogruppa gjerne ha beskjed til foto@skhist.no.

Medlemmer kan søke om brukernavn og passord og får da utvidet tilgang til arkivet. Dette inkluderer nær alle tidligere utgaver av Historielagsnytt og mulighet til å legge bilder i en egen samling (lysbord) for lettere å finne tilbake til bilder.

En sommernatt på Vestskauen

Har du lyst til en stille rolig kveld på skauen, sitte ute når det skumrer og våkne til fuglesang. Som medlem i Skoger og Konnerud Historielag kan du overnatte på Rønnehue for bare 200 kr. pr. døgn.

Ta kontakt med Maria Boström på Selvik Bruk for avtale. Du treffer henne på tlf. 32 88 75 00 eller 913 10 113.

Nøkkel og reglementet» Folkeskikk på Rønnehue» leveres ut av Maria.

Idrettsmerkeprøver på Sletta ca. 1970

KIL var i 60-70 åra meget aktive med idrettsmerkeprøver og valgte som regel egen komite på Generalforsamlingen,

Det er sikkert flere som kjenner noen, men redaksjonen kan foreløpig notere: Bjørn Ask- Hanriksen i løpsposisjon.

Willy Hallerud m/sønner Per og Jan. Emil Onshuus, Thor og Lillian Mortensen, Hans Jørgen Steen, Mona Thoresen Gulhaugen, Egil Evensen, Kari og Svein Thoresen, Karl Kubar, Oskar Mortensen, Borgar Ekholdt, Reidar Flatland, Omar Odden.

Offisiell åpning av Malmveien

Bli med på en historisk begivenhet

Skoger og Konnerud Historielag og Hof Historielag har i de siste årene rekonstruert en over 300 år gammel transportvei mellom Konnerud og Eidsfoss. I en 30 årsperiode ble det vinterstid kjørt malm fra Nikkerud gruver på Konnerud over Vest-skauen til Eidsfos Verk i Hof. Traseen er nå merket med kart, skilter, piler, QR-kode og GPS-registrert.

Lørdag 18. juni 2022 kl. 13.00 blir det offisiell åpning sammen med Turistforeningen og andre inviterte lag og foreninger.

Kanskje har du også lyst til å være med og bli kjent med denne utrolige historien?

Boplassen Skulkerud blir sentral «landingsplass» med hvile og rast, informasjon om Malmveien, Skulkerud og Eidsfos Verk. Salg av kaffe, pølser og mineralvann.

Fordel med sitteunderlag.

Betaling med kontanter eller Vipps til 104981.

Fra Konnerud: Med turledere og guide fra Olsrud parkering på Stubberud kl. 09.00 til Skulkerud, gåtid ca. 3-4 timer/ca. 9 km.

(Passerer SIF-hytta ca. kl. 09.20 hvis noen vil henge seg på derfra.)

Ved parkering av bil på Olsrud må det betales p-avgift.

Påmelding til Gunnar Wam, e-post: gunnwam@online.no

Medlemmer av Drammen og Omegn Turistforening melder seg på direkte til foreningen.

Frist for påmelding er fredag 10. juni 2022.

Fra Eikern: Samkjøring med privatbiler fra Thorrud Camping til Skulkerud kl. 11.00. Etter oppholdet på Skulkerud tilbys guidet vandring til Thorrud/Eikern (ca. 9 km) for de som ikke er avhengig av retur med privatbilene.

Fra Andorsrud: Mulighet for transport med buss kl. 11.30 og retur fra Skulkerud til Andorsrud og Olsrud etter arrangementet, ca. kl. 15.00. Det er ikke anledning til å benytte privatbil, men bilen kan parkeres ved bommen i Andorsrud mot p-avgift.

Påmelding innen fredag 10. juni 2022 for de som ønsker transport til/fra Skulkerud.

Påmelding til Gunnar Wam, e-post: gunnwam@online.no for busstransport fra Andorsrud og retur til Andorsrud og Olsrud.

Påmelding til Hans Peter Fleischer, e-post: hanfleis@online.no for transport med bil fra/til Thorrud.

Arrangementet er gratis, men buss betales med kr 100 hver vei til Skoger og Konnerud Historielag, Vipps 104981 eller bankkonto nr. 2310.21.21554 ved påmelding.

Spørsmål om arrangementet: Kontakt Hans Myhre – tlf. 907 62 345

God tur.

DNT Drammen og Omegn

Stabburet – et hus med lang historie

Tekstfoto: Tone Sverreson Ørmen

*Der nord i grenda kan du stabbur finne.
Det talte til meg med mange minner.
Det er så gammelt, det er så grått.
Hvem vet hvor lenge det slik har stått.*

*Kjærlighetsbrev fra friartida
Var godt innelåst på den høyre sida
I midten sto erindringskrinet
Med ringer, nåler og perler fine.*

Dikt Goro Halden

Goro skrev et flott dikt med mange vers om alt hva et stabbur har inneholdt og at de står og roper etter bevar meg vel i kommende tider.

Øverst i Almedalsveien, står det et stabbur på høyden. Dette stabburet er laftet og delvis uten kledning og er muligens fra 1.halvdel av 1800 tallet. Det ble tilflyttet av kunstneren, og den surrealistiske lyrikeren Triztan Vindtorn (1942-2009), han skulle bruke det som skrivestue, men døde brått.

Stabburet på Bruket i Andorsrudveien hos Selvik Bruk A/S har blitt bevart og tatt vare på. Bruket ble pantsatt til Centralbanken i 1917, i 1936 ble bruket overtatt av Johan Henrik Andresen (1888-1953) og eies fortsatt av familien Andresen. Når stabburet på gården ble bygget er litt ukjent, i Sellæg sin registrering er det mulig på 1900 tallet og det er en kopi av et Telemarksbur, god kvalitet og detaljer med klokkeårn. Send oss litt info om ditt stabbur, og kanskje du har funnet noe fra tidligere generasjoner, så kunne det bli en hyggelig historie, ta kontakt!

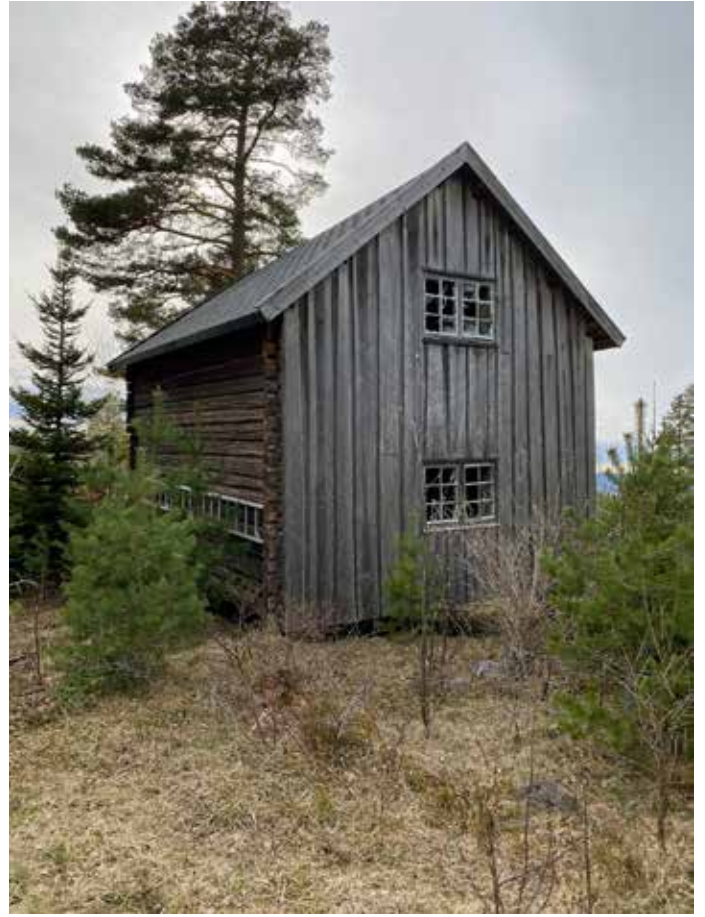

Stabbur i Andorsrudveien, Skoger.

Stabbur i Almedalsveien, Konnerud.

Søndagsskolen flyttet

I over 50 år har søndagsskolen på Konnerud holdt til i det gamle bedehuset, som lå i veien i Verkensveien. Da de skulle flytte forlot alle søndagsskolebarna det gamle lokalet med hestevogn. Nye lokaler ventet dem i den nye kirken. Lokalene de flyttet fra var fra 1920, og søndagsskolen hadde 50 årsjubileum året før de flyttet. Den søndagen de flyttet var det frokost til store og små, 40 barn og foreldre var til stede denne dagen. Harald Johansen med Frk.Glatina» fraktet barna eksklusivt frem til deres nye lokaler i Konnerud nye kirke.

- Artig å markere en slik historisk overgang. Vi håper på vekst i søndagsskolen nå som vi flytter inn i de nye fine lokalene, fortalte søndagsskolelærer Anne Britt Bøhn i 1996.

Harald Johansen og Frk Glatina fraktet alle barna fra det gamle bedehuset i Verkensveien til Konnerud Kirke i 1996.

Barndomsminner fra Andorsrud

Det å komme til Furu vold var et stort eventyr, helt innpå den store skogen og Majordammen.

Tekst: Halldis Sørby

Solveig Øvrebø Steen er en allsidig og aktiv dame, som har hatt hjerte og engasjement for mangt og meget i Skogerbygda i en årrekke. Denne artikkelen er et portrett der hun med egne ord deler noen av sine barndomsminner fra gården Furu vold i Andorsrud og oppveksten i Oslo. Hun skildrer opplevelsene på en levende og fargerik måte, og den som leser kan se det hun forteller om for sitt indre øye og blir deltager i historien.

«Nå er jeg 78 år og tenker på barndommen med stor undring og takknemlighet. Det var så gøy hos mormor og bestefar, og jeg gledet meg vilt hver gang jeg skulle dit – det beste sted på jord. Fra jeg var 7 år fulgte mamma meg fra Osterhaugsgaten til Vestbanestasjonen. I Drammen var det stort med kaféstopper der hvor Globusgården nå ligger. På Garås ventet bestefar med dølagaampen Rauen. På Furu vold var det ikke kjedelig, stort tun med hvitt våningshus i sveitserstil, stabbur, låve med fjøs og stall, hønsehus og løe til høyet. Dessuten et eget hus til leieboere. Gården lå innerst i Andorsrud til høyre før grinda.

Dette var en stor kontrast for meg som bodde i 3. etasje i en bakgård med utsikt kun til kvartalets leiegårder og himmelen.

Solveig mater hønene.

Fra stuevinduet så vi rett inn i leiegården mot gata. Mellom de grå gårdene var det seks utedoer på den ene siden og søppelkasser på den andre. Men litt forsiktig lek med ball, hoppetau og paradiser ble det. Det å komme til Furu vold var et stort eventyr, helt innpå den store skogen og Majordammen.

Dagene startet med en kaffekopp før vi gikk i fjøset, både bestefar og jeg drakk fra skåla. Der melket mormor, Martha Fjeld, kuene Blomster, Dagros og Greta. Hun satt på en trekrakk og melket for hånd, jeg hørte de spesielle lydene av melkestråler

Fra venstre: Ella Marie g. Amundsen, Betsy Camilla (Solveigs mor), Kristian, mor Martha f. Berg fra Sagbakken. Far Olaf Fjeld (født og oppvokst på Andorsrud Bruk, og sist i en stor søskenflokk der familien kom fra Eidskog). Mimmi Charlotte.

og kuene som spiste høy. Jeg elsket å danse, og mormor påstod at kuene melket bedre da – de snudde på hodene og fulgte meg med de store øynene.

Mormor separerte melka i spiskammerset, mens jeg fulgte bestefar og kuene opp til leet ved Bergjesenhytta – en bolig for hogsthjelp i skogen. Så var det ned til et veldekket frokostbord og her fikk jeg det beste jeg visste, nemlig bestemorost. Mormor laget myk hvitost med karve. Utrolig godt. Det var også sirup, gjetost og ofte selvdyrkede tomater. Jeg kjenner gleden fra disse frokostene med barnetimen og ettøringsvisa til Prøysen.

I løpet av dagen husker jeg all oppvasken, det var mange skåler fra separatoren. På stabburet var det store holker med spekesild, saltet kjøtt, mel og spekeskinke. Melken og fløten ble lagt i olla. Der var det kaldt. Mormor bakte av og til brød i bakerovn i eget bryggerhus, og de ble lagret i en diger kjele med lokk under sidebygninga.

Jeg elsket å leke med dukker. På trevet i låven hadde mormor laget en dukkestue med blått hjørneskap og andre møbler. I Oslo lekte jeg med dukkene i trappa opp til loftet fra 3. etasje. Jeg var enebarn og koste meg stort med dukkestell.

På Furu vold var vi mange store og små rundt stuebordet i spisestua. Der var det stor etasjeovn, divan med trillebord foran og en stor radio oppå et bord. Der satt mormor og jeg ofte om kveldene og strikket. Hun lærte meg å strikke og sa: «Vi kan ikke sitte Kari hensru, vet du» Det betød at vi ikke kunne sitte med hendene i fanget.

På siden av hønsehuset var det et stort veaskjul, for mye ved gikk det – og mye vann. Jeg husker ikke når det kom vann både til låve

og innhus, men jeg husker pumpa att og fram som pumpet inn vannet.

Mormor tok tidlig førerkort og på 1950-tallet og de kjøpte en rød, liten Opel varebil. Hun var nok en av de første kvinnelige sjåførene i bygda, og reiste rundt og solgte egg, digre purrer og andre grønnsaker, bringebær etc. til husene nedover i Fjellsbakkene. På veien hjem kom det store øyeblikket, vi dro innom Garås landhandleri hvor Gerd Juel fant bl.a. nye ukeblader, drops og sjokolade som ble lagret oppå det store skapet på kjøkkenet. Det var masse å glede seg til, for hjemme i Oslo hadde jeg lovet mamma og pappa å ikke mase etter godteri, for da skulle jeg få piano til 10-årsdagen.

Piano fikk jeg og lærte å spille av Inger Falkenberg i nonnehuset bak den katolske kirken i Oslo, senere fikk jeg hennes læremester Nikolai Dirdal. Rett over gata lå Osterhaugsgaten Framhaldsskole. Der gikk jeg to ganger i uka i Hermes Turnforening. Jeg hadde fem minutter å gå til Møllergata skole, den største skolen i Oslo. I flere år fikk vi skolefrokost, melk i metallkrus, grovbrød med pålegg, tran og frukt. Det var bare jenter i klassen og vi gikk hver dag seks dager i uka. Her i Skoger gikk de annenhver dag. Ellers var det svømmehall, to gymsaler med skillevegg mellom og egen teatersal. Der spilte jeg «Bryllupsdag på Trolldhaugen» av Edv. Grieg på avslutningen. På skolen var jeg med i jentekoret og teatergruppe.

På Furu vold i Andorsrud var det en helt egen eventyrverden. Når jeg gikk ærend til Martha Løkka for mormor, ble jeg virkelig fascinert. Der bodde de i bryggerhuset om sommeren, de sov, spiste, separerte melka osv der. Ellers gikk jeg etter posten i kontorbygningen til Andresen. I kjelleren hadde «onkel» Torbjørn Berg, mormors bror, butikkfilial, større butikk hadde han

Solveig steller med dukkene foran låven på Furu vold, ca 1947.

Sammen med barnebarnet Oliver på Molden, over 1000 m.o.h., Lusterfjorden i bakgrunnen.

på Sagbakken. På veien dit måtte jeg over ei bru der Nøkken med store øyne bodde i vannet.

Litt lenger borti veien bodde Anita Kaspersen og enda lenger bort Toril og Jorun Aaserud. Så gøy å leke med dem både sommer og vinter, og ekstra stas å komme på gebursdager på landet. Ved juletider til Aaserud og på sommeren til Trine Borge på Borge. Igjen en stor kontrast til Oslo hvor det var bare små leiligheter, mens her var det store hus med have, jorder og skog rundt.

I jula var det ekstra gøy og spennende, da kom også søskenbarna fra Snarøya, Laila og Tor. Mormor hadde gebursdag 1. januar, og det kom masse slekt og familie til feiring. Da ble det alltid servert hjemmelagde snitter med bl.a. hjemmelaget sildesalat. Stor stemning, masse glede og latter, herlige minner. Mamma fortalte meg at under krigen sent på kveld i mørket, dro bestefar og Rauen innover med proviant til «gutta på skauen». Det kunne være farlig, men heldigvis gikk det bra.

Solveig er kirketjener og har på seg selvsydd drakt til kirkejubileet.

Jeg takker for en utrolig god, trygg og rik barndom med godt samhold og masse glede.»

Som voksen ble Solveig gift til en gård med svineoppdrett, korn og skog i Skoger. Etter hvert ble hun med på å danne SAM – Skoger, Sande, Svelvik og Nedre Eiker Avløser- og Maskinlag, og var daglig leder der i 22 år. Da ble det lagt ned pga. for lite husdyr på bygdene, og flere av bøndene gikk inn i fellesfjøs. Ellers har hun bidratt med tillitsverv og frivillig arbeid i Skoger bondekvinnelag, Skoger bondelag, menighetsrådet og kirken. Solveig er også veldig miljøengasjert, en våken og reflektert dame.

17. mai på Konnerud

Guttene: Ole Solberg(tv) og Karl Atle Kittelsen. Den mørke bygningen er sidebygning på Samuelsen. Den grønne bilen er en Standard Vanguard. Bilen bak guttene er en Opel Rekord. Slutten av 1960-tallet.

Foto: Normann Solberg.

Skoger Bydelsutvalg

Bydelsutvalget hadde et formål å medvirke til å bedre kontakten mellom bydelens befolkning og byens sentrale organer.

Det ble sendt politiske saker som bydelsutvalget skulle få mulighet til å uttale seg om. Utvalget fikk spørsmål om anlegg av skytebane på Lindum og denne saken hadde omfattende interesse og overarkitekt Ola Viskum fra byplankontoret var til stede på møte. På samme møte fikk bydelsutvalget forelagt spørsmålet om bom på veien til Røysjø, som Tuft og Omegn Velforening hadde tatt opp. Det var også en prioritert liste for asfaltarbeid

av veien Svingen til Andorsrud. I tillegg kom spørsmålet om å anlegge gangvei Gunnarsrud til Skoger stasjon.

Gatenavnkomiteen hadde sendt inn en del forslag, hvor bydelsutvalget anbefalte forslagene. Det var at Jarlsbergveien ved Løyse ble til Viulsrudveien og at Jarlsbergveien ved Flåtan til Borge Nordre, Borge Mellom og Borge Vestre kalles Borgeveien. Videre at vei fra Jarlsbergveien fra Flåtan nordre til Skjeldrum øvre kalles Skjeldrumveien. Og endelig gikk man mot at «Korea» skulle innføres som særskilt navn, da dette området har adresse til Kobbervikdalen.

Skoger Bydelsutvalg i valgperioden 76/79. Fra v. foran, Lars Erik Christiansen, Odd J. Pettersen, Reidar Halden, Inger Skurdal, bak f.v. Odd Steen, Anne Kristine Pedersen, Arvid Dahl, Henrik Kristoffersen, Kjell Ove Malmstrøm, Ivar Odden og Torjus Haugen.

Skoger meieribolag

Dette selskap var sammensluttet av bønder fra Skoger og Lier for å omsette og forædle levandørenes melk på en fordelaktig måte. De starter opp i 1876 i egen eiendom Tolbodgt 14 på Strømsø. Bestyrer var Ola Balstad fra Ytre Rendal.

Iskremlokk fra Konnerud ble eksportert til Bagdad

En iskrem elsker i utlandet, visste ikke at papplokket på toppen av kroneisen ble laget på Konnerud.

Tekst/foto: Tone Sverreson Ørmen

Randheim Eskefabrikk lagde 30 millioner lokk i året. De runde iskremlokkene er ikke store, men fabrikkens produserte lokk for 60-70 tonn i året. Opprinnelig var produksjonen av det lille runde lokket litt problematisk å produsere. Teksten ble trykket på store plater og det var strev å få plassert og stanset de runde lokkene med tekst nøyaktig ut.

Fant opp egen maskin

Bedriftseier Knut Jensen kom i kontakt med et spesialfirma i trykkluftbransjen og han lagde en spesialmaskin som kunne styre stansene i nøyaktig posisjon, for at den skulle flyttet seg bort over. Det var en «Petter smart» versjon på den tiden, som Knut Jensen fikk konstruert.

Knut Jensen.

Jensen kom fra en familie med trykkeritradisjoner i flere generasjoner. Ekspress trykkeri på Brakerøya ble drevet av Jensen sin bestefar. Knut Jensen begynte sin trykkerkarriere ved Papirteknikk hos onkel Tor i 1948. Han ble senere

Mange produkter: Anne-Kristin Kristiansen, sitter sammen med lille søster Grethe Nilsen og mimrer over alt de lagde på farens trykkeri.

leder for eskefabrikken. Han drev med emballasje offset-trykkeri etter sin onkel i 1953, da ble det skilt ut som eget selskap, Drammen Papirindustri. Jensen ble en fremragende ekspert på alt av utstansings teknikker og ble etterspurt av mange der ingen hadde løsninger som fantes fra før. I 1954 startet Jensen sitt eget trykkeri i en ombygd låve og i 1957 tok han navnet Randheim trykk, oppkalt etter sin kone Randi som også jobbet sammen med han.

Trykkertradisjoner i generasjoner

Døtrene til Jensen, Anne-Kristin og Grete sitter og mimrer over sin barndom på Konnerud i Almedalsveien 18. En bunke med fotoalbum og produkter fra familiens trykkeri ligger foran dem på kjøkken bordet. En flott blå eske med Osram julebelysning tar oss tilbake i tiden.

- Vi vokste opp med å rive esker fra hverandre og brette de sammen til esker, forteller Grete og sender storesøster Anne-Kristin et smil.

- Ja vi var med på det meste. Vi likte det også, det var helt naturlig for oss. Jeg husker at den fineste esken vi lagde var

Almedalsveien 18, trykkeriet lå ved siden av bolighuset, Randi Jensen skal på skitur med Anne-Kristin og en nabogutt har kommet for å bli med. I dag er fabrikkens revet og 6 bolighus, ligger på området.

vel Goro eskene med rød fin farge, legger Anne- Kristin til og tenker tilbake til barndommen.

Det var mye som var veldig sesong avhengig i trykkebransjen, mange juleesker, kake esker, pakkebånd, glitter oppheng av papp og iskrem plakater osv.

- Men vi trykte manntallslistene et år før valget, det var mye arbeid, forteller Anne- Kristin og da måtte vi jobbe hele natten for å bli ferdig.

Lokale sesongarbeidere

Det jobbet mange nabodamer på fabrikken, Solveig Mortensen, fru Langsrud, Anne Lise Falck Johansen, Randi Mortensen, Astrid Thorstensen m.fl. mange var bare sesongarbeidere, som jobbet når produksjonen gikk på høy gir, men Finn Dagseth jobbet fast i 35 år. Men flere lokale ungdommer hadde sommer jobb hos Jensen, som Dagfinn Hodt og Jonny Benjaminsen.

- Det var lite skille mellom privatliv og arbeidsliv, sier Anne-Kristin, siden bedriften var ved siden av huset vårt og kjøkkenet i huset ble brukt som lunsjrom for alle som jobbet hos dem. Det var en smal og bratt bakke opp til Randheim Eskefabrikk, den siste bakken brukte de i starten hest og slede for å få opp kartong til fabrikken.

- Når vi skulle levere iskremlokk til iskremfabrikkene, fikk mange av ungene i gata lov å være med til byen. Det var stas å sitte bak på lasteplanet. Vi måtte sette oss helt inn til kjørehytta, og på hjemveien satt vi alle og spiste is, forteller Grete og ler. Det gikk jo bra selv om vi var helt usikret der vi satt på lasteplanet, legger hun til.

Nye lokaler skulle bygges i Almedalsveien 18, Knut Jensen ser hvor Randheim trykk skal ligge i 1960. Foto: Jensen.

Da døtrene begynte å lete etter bilder og dokumenter fra familiens trykkevirksomhet kom Anne-Kristin over et dokument som ble skrevet den gangen Jensen skulle kjøpe en offsetmaskin. Han var det første trykkeri i Drammen som skulle kjøpe offsetmaskin. Boktrykkerforeningen var nemlig helt imot den slags nyoppfinnelser.

FAX maskinen endret bransjen

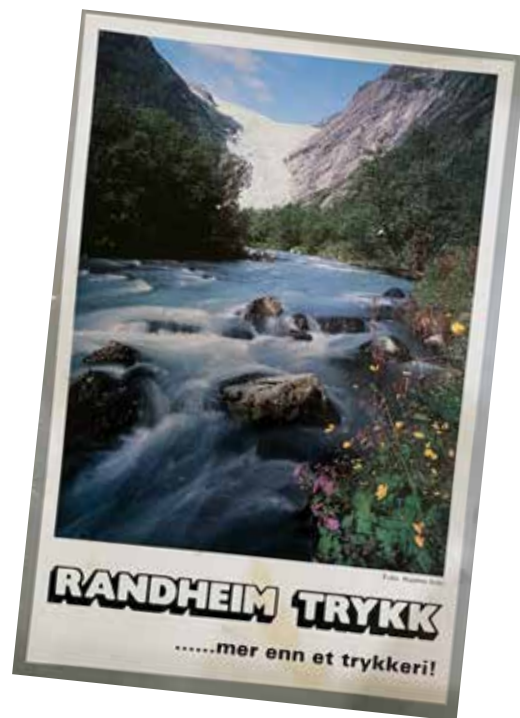
Jensen skaffet seg landets første fax-maskin i 1984. Faxen var en av de hjelpemidlene som endret trykkebransjen. Før faxen kom, måtte man altså bringe korrektur til kunden og hente den igjen, før man kunne sette produktet i produksjon.

Trykkeri: Anne-Lise Falck Johansen jobbet på bedriften i flere år, det var mange av damene i nabolaget som jobbet som sesongarbeider, de ukene det var mye å gjøre. Foto: Jensen.

Nisje produktet til Jensen, innen trykkvirksomhet var is-lokk og de leverte is-lokk til alle Is-fabrikkene, Diplom Is, Drammens Is og Hennig - Olsens is. Lokkene til kroneisen var ikke bare å finne på det norske markedet, hele Europa bestilte is-lokk hos Randheim trykk. Selv Saudi Arabia var en stor kunde for den lille fabrikk opp i skogen på Konnerud.

Det var ikke bare is-lokk som ble laget på fabrikk i Almédalsveien. De produserte skoer, Drammen hadde mange skofabrikker og alle disse skulle ha esker i forskjellige størrelser. I tillegg var lyspære fabrikk Osram i Drammen, en fabrikk som trengte esker i forskjellige utgaver. Men også byens kunstnere kom for å lage trykk, Kåre Øijord og Carl B. Hestman var ofte på besøk og fikk en kaffekopp på kjøkkenet.

Anne — Kristin Kristiansen, eldste datter av Randi og Knut Jensen og hun utdannet seg innen faget og er den eneste i slekta som er en utdannet grafiker.

Grete Nilsen, yngste datter, jobbet også på fabrikk i ungdommen, men fant sin plass på et småbruk i Sande. Hvor hun og mannen dyrker økologiske grønnsaker, de har seterdrift om sommeren og fører tradisjonsbåren kunnskap om norsk kulturarv videre.

Besøk Det lille skogbruksmuseet

På Skjeldrumsaga og Det lille skogbruksmuseet (bildet) kan du få et innblikk i både skogsdrift og driften av ei sag i gamle dager.

Besøkende får oppleve tidligere tiders driftsformer gjennom redskaper, bilder og video.

Ta kontakt med Linda Skjeldrum på telefon 995 29 470 for å avtale besøk.

Kunsten å kjøre en automobil

Tekst: Inger Johnsrud

Sånn er det blitt, sier vi nå. Oftere og oftere. Iallfall gjør jeg det. Og med en resignasjon i stemmen, fordi alt synes å skulle forandres hele tida. Og jeg er ikke sikker på om jeg verken kan eller har lyst til å henge med på alle forandringene lenger. Et tydelig tegn på at en begynner å bli gammel. Ja, jeg vet.

Ta bilkjøring, for eksempel. Jeg startet min kjørekariere, for å kalle det det, i slutten av tenåra. Og ja da, det begynner å bli en god del år siden. Men altså, jeg satte meg inn i min morfars gamle Opel Rekord 1950-modell, fikk en rask forklaring på greia med clutch og choke, og så var det bare å kjøre i vei. Og det gjorde jeg. Opp gårdsveien og ned gårdsveien et par ganger. Da giringa begynte å gli greit, tok jeg meg en tur bortover til a'Marit, som bodde lenger borte på Fjellsveien. Hun kommenterte at bilen jo ikke hadde skilter. Nei, men jeg hadde jo ikke sertifikat heller, så det gikk opp i opp, mente jeg. Vi hadde jo heller aldri sett en politimann på Fjellsveien, var vi enig om. Så enkelt var det å lære å kjøre en bil, den gangen. Siden har jeg i grunnen elsket å kjøre alt som har hjul – til nå.

Ganske nylig fikk jeg en flunka ny bil. Vel, fikk og fikk. Dyr var den selvfølgelig, men veldig lett å kjøre skulle den være. Nesten som radiobilen på sirkus, bare å trykke på gassen eller bremsen, og resten ordnet den selv, så og si. På skolen lærte vi jo at bil var forkortelse for automobil, som betydde noe mobil som gikk av seg selv. Så dette måtte jo være en riktig automobil!

Men så viste det seg at det likevel var forbasket mye dill og fancy dall for å kjøre den! Trur du ikke det første selger'n ba meg om, var å laste ned en APP! Og jeg som nesten har begynt å kjenne allergiske reaksjoner i kroppen når jeg hører ord som app og brukernavn og passord! Men app'en ble litt motvillig lastet ned, og etter en rask forklaring på alt det "morsomme" jeg kunne foreta meg på dataskjermen i bilen, som nå erstattet de kjedelige, men akk så praktiske gamle knappene, så var det bare å trykke - og kjøre - i vei.

Samme kveld skulle jeg ha med tre passasjerer hjem fra byen. Det begynte å bli mørkt og kaldt. Lys gikk heldigvis på av seg selv, men hvordan i huleste skulle jeg få på varmeapparatet! Ingen selvforklarende, greie knapper å finne. Jeg trykket og trykket på dataskjermen, men den nektet å ta signaler fra mine kalde fingre. Og kaldere og kaldere ble både fingrene og alle som satt i bilen. Dessuten var det ikke enkelt å kjøre med etter

hvert helt nedduggede ruter! Vi pusset og gned, og skimtet så vidt veien i vinduståka. Dette var jo verre enn den gamle bobla fra 1965! Den hadde da hatt en aldri så liten lunk langs gulvet, hvis en kjente godt etter. Noen foreslo nå at vi fikk prøve å puste minst mulig, men det er tross alt begrenset hvor lenge en klarer å holde pusten. Så veien hjem fra byen ble både kald og veldig lang!

Siden bare fortsatte det. Hjem fra korøvelse på Konnerud skulle jeg ha med to passasjerer. Men bilen nektet å låse opp andre dører enn den til førersetet! Jeg trykket og trykket på batterinøkkel, og begynte etter hvert å se for meg at en av passasjerene måtte krabbe over midtkonsollen og over på motsatt side. Verre var det med den andre, skulle hun måtte klatre over førersetet og stupe ned i baksetet?! Det løste seg heldigvis til slutt, sånn at vi slapp turningen og eventuelle merker etter sølebein i taket. Men hva er vitsen med en dataskjerm i bil? Trafikkfarlig, spør du meg! Ja, har du prøvd å treffe akkurat DER på en forbasket skjerm når du for eksempel humper deg oppover Gundesølinna? Du vil kanskje slå av setevarmen. Men i naturlige fartsdumper treffer gjerne ikke pekefingeren heelt, bare nesten, etter å ha prøvd å sirkle seg inn med ukontrollerte bevegelser i lufta, før den går inn for landing på skjermen. DER! Nei. Der kom kupévarmen på full guffe i stedet, gitt!

Eller du sitter og prater med en medpassasjer, og hun Siri eller hva dama i skjermen heter, plutselig begynner å blande seg inn: *Hva kan jeg hjelpe med?*

Ingen ting, takk.

Bestemmelsessted er Fredrik Kolstøs vei, Trondheim.

Nei! Jeg skal IKKE til Trondheim!

Jeg forstår ikke spørsmålet.

Jeg har ikke spurt deg om noe, heller.

Vil du jeg skal ringe til Gerd Skjeldrum?

Nei! Du skal IKKE ringe til Gerd Skjeldrum!

Jeg forstår ikke hva du sier. Kan du gjenta spørsmålet.

Åhh! Guri malla!!

Talestyring avsluttes nå.

Ja, TAKK!!

Eldre folk er bakstreberske og lite åpne for forandringer, sies det. Ja, det er sikkert riktig, det. Og om det fiffe nye ikke har andre hensikter, så klarer det iallfall å parkere MEG inn på sideveien for de utdaterte gamle. Det ender vel med at jeg må laste ned en hjelpe-app til app'en! Med brukernavn og passord! Grrr! Gi meg knappene tilbake på dashbordet!

Familien Øhlckers og venner – stamgjester på Konnerudkollen sanatorium

Margit Lühnenschloss.

Heinrich Øhlckers.

Jacob Hvinden Haug.

Blant de første gjestene til Sanatoriet var Kristiania-mannen Heinrich Conrad Øhlckers. Han døde bare 56 år gammel i 1898, men ganske snart reiste enken Fanny Elvira tilbake med sine to sønner: Conrad Alfred og Heinrich. Conrad Alfred var en ivrig og habil fotograf, og takket være hans fotografier har vi i dag et kikkhull inn i Sanatoriets gjesteliv slik det utspilte seg for snart 125 år siden. I samlingen er det bilder tatt så sent som nyttårsaften 1914, så det er sannsynlig at familien har vendt tilbake flere ganger i denne perioden.

Av: Elin Eskerud

Rundt forrige århundreskifte var det vanlig at avisene brakte gjestelister for etablissementer som Konnerudkollen. På flere av listene herfra går bl.a. navnene Øhlckers og Lühnenschloss igjen. Familiene var omgangsvener, så Øhlckers-guttene kjente nok godt til den unge frk. Margit Lühnenschloss fra før. Vi kan uansett ane konturene av en romanse under utvikling her, da hun senere giftet seg med Heinrich.

Øhlckers var en velkjent familie i Oslos forretningsliv. I forbindelse med omtalen av firmaets 100-årsjubileum i 1966 får man også et innblikk i familiens bakgrunn:

På gjestelistene fra Sanatoriet er det andre navn som også dukker opp ifm. fotografiene: «Kadetterne Haug og Eriksen» og Oscar Huartson.

De unge krigsskolekadettene går igjen i familiens bilder også i andre sammenhenger, så vi går ut ifra at de var kamerater av Øhlckers-guttene. Kanskje de reiste sammen til Konnerud-feriene?

De gjorde senere karriere i Forsvaret der begge nådde generalmajors rang. Jakob Hvinden Haug spilte en viktig rolle i den militære motstandskampen i april 1940. I tillegg til den militære karrieren var han fra 1945 Stormester i Den Norske frimurerorden. Carl Eriksen var også en markant skikkelse, og som generalmajor tjenestegjorde han bl.a. i Nord-Norge og senere som kommandant på Fredriksten festning. Etter krigen var han mest kjent som generalsekretær i Norges forsvarsforening.

Thomas Oscar Massey Huartson kom fra en velstående kullhandler-familie i Barrow-in-Furness, England. Familien ser også ut til å ha vært involvert i skipstransport og hadde helt klart nor-

Norges handels- og sjøfartstidende 17. september 1966.

ske interesser: da han oppholdt seg på Konnerudkollen oppga han Tønsberg som bosted, og har sannsynligvis tatt seg av familiefirmaets interesser her til lands. Vi finner ham også i medlemslister for «Den norske klub i London», dessuten i «Foreningen til ski-idrettens fremme» der begge Øhlckers-guttene også var medlemmer. Huartsons far var visekonsul for Norge og Danmark, en rolle Oscar overtok i 1904.

Norges handels- og sjøfartstidende 17. september 1966.

Det er Conrad Alfreds barnebarn Harald Øhlckers som har forært de unike bildene til historielagets foto-samling, og alle bildene her krediteres

ham. Det er også han vi kan takke for opplysninger vi bygger på, men evt. feil står for egen regning. De fleste bildene er fra ca 1898-1900.

Carl Erichsen.

Oscar Huartson.

Staselig kledte gjester på tur.

Barna var også med.

Ny årstid, og gruvene skal utforskes. C. A. Øhlckers til høyre.

En pjoletter er ikke å forakte etter dagens sportslige strabaser. T. v.: Conrad Alfred Øhlckers. Nr. 2 fra høyre: Oscar Huartson.

Reven lurte idrettslaget

Kilde: Gamle protokoller bearbeidet av Per Runar Thoresen

I 1920-årene var det en befolkningseksplasjon på Konnerud. I 1920 bodde det ca. 600 personer her oppe, men det økte raskt til ca. 800 i kommende 10 årsperiode. I 1920-årene var det mange Drammensere som bosatte seg i den fine luften her oppe. Støvet og restene av gruvedriften hadde lagt seg og mange hytter og eiendommer var ledige. Konnerudbussen var etablert. Det var, som i dag, attraktivt å bo på Konnerud og jobbe i byen. Og flere av byens handelsmenn hadde hytte på Konnerud hvor de bodde hele sommerhalvåret.

Konnerud Idrettslag stiftet i 1927.

Kanskje var det tomrommet eller gleden av å være kvitt gruvedriften, som skapte initiativ og engasjement til stiftelsen av Konnerud Idrettslag og kanskje var det «innflyttere» fra idrettsmiljøer i Drammen som påvirket stiftelsen av Konnerud IL.? Både Skiold og Drafn ble stiftet i 1910,- nesten 20 år tidligere. Konnerud Fotballklubb så dagens lys på 20-tallet, men døde snart bort igjen. Det første styret i Konnerud IL (1927) bestod av trauste fastboende, men formannen Carlo I. Halvorsen var innflytter og eier av Fredli. (Stordammen Pensjonat)

Det er få igjen av oss eldre som er født her oppe og som tidvis har sett skjært på de såkalte «innflyttere»

Siden det nå er så få av oss, kan vi vel nå innrømme at «innflytterne» til alle tider (inklusive gruvedriften) har vært en berikelse for Konnerud. På disse nesten 100 årene har folketallet på en fortreffelig og naturlig måte vokst fra ca. 800 til ca. 10000 som gir et snitt på ca. 100 personer i året godt spredd rundt på Konnerud's vidstrakte areale.

I flg. politikernes nye vedtatte sentrumsplaner skal vi vokse igjen og nå med et par tusen personer på et par år på noen få hundre kvadratmeter. Det handler visstnok om å bevare Konnerud's særpreg sies det.

Tilbake til Idrettslaget

Konnerud IL ble som nevnt stiftet i 1927 og selv om det naturlig nok var høy aktivitet både i hopp, langrenn samt terrengløp, var økonomien et høyaktuelt tema i årene etter stiftelsen. Det ble årlig valgt basar og utlodningskomiteer.

Det var mange kreative tiltak for å skaffe penger og utlodninger var nærliggende tiltak som relativt enkelt lot seg iverksette.

Slik var det for de fleste foreninger på Konnerud og de eldste av oss i dag husker hvordan «griselotteriene» dominerte etter krigen. Utlodning av halve griser var ganske så vanlig og kjærkomment for den som vant.

Bildet tatt 1939 på Bernås revefarm. Guttene er Ove Regstad og Reidar Mortensen. Tårnet er et såkalt «parringstårn» et sted hvor man overvåket pelsdyrparringene i burene som lå lenger ned.

Grønnsåpe i gevinst - 10 øre loddet

I 1929 (for over 90 år siden) ble det satt i gang en utlodning for å komme over en økonomisk kneik. På den tiden bodde det ca. 800 personer på Konnerud. Bygda var oversiktlig og vi antar at loddet salget foregikk ved dørbesøk hjemme hos folk.

Gevinstene var en radio, 1 kasse smør, 2 bokser kjeks, 5 kg grønnsåpe og 1 golfjakke.

Vi må anta at gevinstene var gaver fra gode venner av idrettslaget. Etter datidens levesett var nok dette attraktive gevinster. Ikke mange av oss har store lager av grønnsåpe i dag, men i årene før og etter krigen var det lagervare i alle hjem. Grønnsåpen var særdeles godt egnet for å behandle og bevare tregulv. Kanskje var det en gavepremie fra daværende Drammen Sæpefabrikk eller kanskje var det en velvillig kjøpmann som stilte opp?

Man fikk lov til å selge 4000 lodder a 10 øre hvilket skulle kunne innbringe 400 kr som var en god slump penger den gang. Etter sigende gikk salget som smurt og det skyldtes kanskje smørkassen som var en av gevinstene?

Utlodningen gav suksess i klubbkassen og egenkapitalen økte fra 118 kr våren 1928 til 1064 kr våren 1930.

Større mål i 1930 – men lurt av reven

I 1930 hadde man atskillig større mål. Kontrakt var inngått med Konnerud revefarm som for noen av oss er kjent som Bernaas Revefarm (dagens Speiderhus) drevet av John Bernaas som på den tiden hadde rundt 100 pelsdyr. På den tiden var det opptil 10-12 pelsdyrfarmer på Konnerud. Avtalen med Bernaas var at Konnerud IL skulle kjøpe 2 levende rødrevere som skulle brukes som utlodningsgevinster. Idrettslaget hadde ifølge kontrakten rett til ved utvelgelsen av dyrene å benytte fagfolk og dyrene skulle være minst middels lyse. Bernaas skulle sogar ta over lodder for 200 kr som det første avdrag på kjøpesummen.

Om vinneren skulle ønske og ha dyrene i live, og ikke lage pels av dem, kunne vedkommende få ha dem på revefarmen mot en pris på 250 kr. i året, pluss 50 kr. for hver valp av avkommet. Det hele så svært så lyst ut da søknaden om utlodningen hadde

Sølvrev i oppdrett.

passert første ledd - lensmannen i Skoger som var Christian Nielsen Finbak,- opprinnelig fra Nordland. Han bevitnet at Konnerud IL var i økonomiske vansker.

«laget har en god og dyktig ledelse og jeg finner det rimelig at man får selge lodder for 7000 kr.»

Dessverre hadde politikamrene i området en annen oppfatning. Horten sa Nei, Drammen det samme. Politimesteren på Kongsberg var negativ og det samme var Politimesteren i Larvik. Det virket jo temmelig byråkratisk at hele 4 politimestere i nærområdet skulle uttale seg. Jeg antar de brukte telefonen flittig seg imellom. Lensmannen representerte jo det kjærkomne «nærpolitiet», men han hadde tydeligvis ingen avgjørende fullmakter i slike saker. Jeg undres på begrunnelsen for avslaget som ikke fremgår av tilgjengelige dokumenter. Disse revene levde jo godt bevart i stengte bur og politimesternes holdninger kunne neppe være preget av nåtidens styr og støy om dårlig dyrehold. Dyrevernaktivister hadde nok en lav profil den gang.

Kanskje var det uetisk å lodde ut levende dyr i motsetning til de omtalte griselotteriene hvor grisen var ferdig slaktet?

Dermed kan vi si at de to revene lurte idrettslaget den gangen og det ble ingen utlodning.

Penjonistforeningen i Skoger

Fra Pensjonistforeningen i Skoger som ble stiftet 24.11.1980

Vertsskap for pensjonistforeningens første møte var fra venstre Liz Andersen, Johan Stråle, Randi Skjeldrum, Inger Kjellebold, Hans Skjeldrum, Jan Ekeberg og Karin Johansen.

Simen Horgen – selvlært maler og bygdeønekker

Tekst: Halldis Sørby

Kapellene ved Skoger og Konnerud kirker har to flotte vegg-malerier. Siden mye aktivitet finner sted i kapellet i Skoger, har jeg hatt god anledning til å beundre det vakre bildet, malt på murveggen i enden av rommet. Jeg fikk lyst til å vite mer om denne maleren fra Skoger og tok kontakt med datteren Tone Horgen, som bor i Oslo. I denne artikkelen vil jeg i hovedsak skrive om bildet i Skoger, men de to bildene har en god del til felles bl. a. tematikk og maleteknikk.

Simen Horgen.

Kilde: Menighetsbladet.

Teknikken som er brukt kalles fresco og ble først brukt i renessansen. Det males på halvvåt og nypusset, ennå fuktig murpuss. Denne typen maleri utføres vanligvis på våt kalkvegg med jordfarger eller mineralske farger. Fargepigmentene blander seg med vann og blir kjemisk bundet til kalken. Dette er en billigere teknikk enn mosaikk og det er lettere å videreutvikle motivene, og har derfor blitt foretrukket i kirkekunst. Kjente kunstnere som har benyttet freskomaleri er Michelangelo og Rafael. Leonardo da Vinci brukte oljefarger, og vi ser det i det berømte bildet Nattverden. Ulempen her at malingen flakker av, noe som har skjedd med da Vincis bilde. Derfor fungerer freskoteknikken mye bedre.

I Norge ble fresco mye brukt på 30, 40 og 50-tallet. En gruppe malere ble kalt freskobrødrene og bestod bl.a. av Alf Rolfsen, Henrik Sørensen og Axel Revold. Det er flotte eksempler på deres arbeider bl.a. i Oslo rådhus og i kapellet på Vestre grav-

Skoger gamle kirke. Privat eie. Et bilde med samme motiv henger på Skoger sanitetshus.

lund. Min venninne som er kunsthistoriker gjorde oppmerksom på dette, og fortalte at fresco er en ganske krevende teknikk. Hun lurte på om Simen Horgen hadde lært den av f.eks. freskobrødrene. Datter Tone har aldri hørt snakk om det, men husker at faren sto på stillas i kapellet og malte og at hun gikk gjennom Steinsdalen for å besøke han. Simen må være selvlært og det er sannsynlig, men ikke sikkert, at han har sett maleriene i Oslo. Han må i hvert fall ha lest om teknikken, og lært seg den selv. Det er virkelig imponerende.

Birgit Holstad sier at disse bildene er en kulturhistorisk skatt. Kanskje vi egentlig ikke har vært klar over hvor fine og verdifulle de er. De er harmonisk samstemte og poetiske, skaper en romlig fornemmelse og gir en god stemning og følelse. Temaet på de tre bildene er livets gang, og de er atskilt av noen smale mursøyler. Det stråler et sterkt lys rundt Kristus-skikkelsen i

Murmaleri i Skoger kapell.

Murmaleri i Konnerud kapell.

midten, som er det sentrale motivet. Den flankeres til venstre av et ungt par med barn og til høyre av en gammel mann sammen med et barn. Under Kristus, sees en mann liggende, og han strekker seg etter vann. Nederst er det forskjellige blomster, hvitveis og liljekonvall. Øverst ser vi stjernehimmelen. Fargene er sterke og klare, stilen er naturalistisk, typisk for tiden da bildene ble malt, omkring 1952.

Malte bestandig

Simen Horgen ble født på Drolsum i Modum 13. juli 1906 og døde i Skoger 7. februar 1977. Foreldrene Karoline og Peder Simensen Horgen kjøpte gården Løyse da Simen var 11 år. Søster, Ingrid gift Meland, fortalte at med på flyttelasset kom alle kuene med tog for avstigning på Skoger stasjon. Et sjeldent og stort flyttefølge dro opp til Løyse den gang i 1917.

Simen tegnet og malte bestandig, og han kom inn på Kunst og Håndverksskolen på andre trinn. Men som for de fleste på den tiden, var det lite rom for slikt, og han fikk ikke benyttet plassen. Utover på femtitallet fant han felleskap i Drammen Malerklubb, og han solgte stadig bilder, særlig til bygdefolk.

Skoger gamle kirke, sett fra Jarlsbergvn, sannsynligvis fra Horgens tomt. Henger i kapellet i Skoger.

Interiør fra gamlekirken. Malt i 1944 av Leif Nilsen, også fra Skoger. Hvis noen har opplysninger eller kjenner til flere bilder av han, så si ifra. Kanskje vi kan skrive mer om han.

Et yndet motiv var gamlekirken, både utvendig og innvendig. Hester var et annet favorittmotiv. På andre siden av Jarlsbergveien fra hjemgården, bygde han sitt eget snekkerverksted, og det er i dag omgjort til bolighus. Egentlig var han odelsgutt, men valgte å drive med noe annet. Broren Gudbrand overtok gården.

I 1934 dro Simen på sykkelstur til Danmark for å se på utstyr og maskiner til sitt planlagte verksted. Før og under krigen var det mye møbelproduksjon, mens han etter krigen gikk mye over til trapper, vinduer og dører siden byggevirksomheten økte. Han serieproduserte også radiokabinetter i bjørk, og bedriften hadde opptil 10 mann i arbeid.

Simen giftet seg med Klara født Dyrhaug i 1941, kjøpte tomt på Steen Nordre og bygde selv sitt eget hus der. Han lagde møbler til huset og dekorerte også noen av dem. Smalfilm var også en interesse han satte høyt, og Historielaget har overtatt noen av filmene. I artikkelen nevner Solveig bl.a.: Film fra eget bryllup i 1941, 17.maitog i Skoger og Drammen, turnstevne på Sletta med Ebba Hagen på piano i 1956/57. Han filmet også Solveigs besteforeldre på Furuvold og fløyting i Bremsa.

Kilder: Artikkel av Solveig Ø. Steen i Menighetsbladet. Datter Tone Horgen, kunsthistoriker Birgit Holstad, Wikipedia.

Meld deg inn i historielaget

Hvis du melder deg inn i Skoger og Konnerud Historielag blir du en del av et aktivt lokallhistorisk og sosialt miljø. Du får medlemsbladet, Historielagsnytt to ganger i året – vår og høst. Du får også tilgang til vår bildesamling og dokumentarkiv via vår nettside. Send medlemskontingenten på kr. 300,- med ditt navn, postadresse og e-postadresse til konto: 2310.21.21554 Skoger og Konnerud Historielag, Postboks 9112, 3006 Drammen.

Du kan også Vippse til 104981 men husk å skriv navn, adresse og e-post, eller finn kontakter på vår hjemmeside, www.skhist.no. Kontakt kasserer Gunnar Wam, gunnwam@online.no.

Bryggerhuset puster

Skrevet etter en av Historielagets arrangementer på Mellom-Borge i Skoger, med åpent bygdemuseum og bakst i bryggerhuset.

Av Britt Weberg

Bryggerhuset ligger der
hvilende
i sin egen drøm
puster langsomt.

Små flagrende erteblomster
kjæler seg
mot en hvitmalt vegg
fargespill i pastell.

Gå over den nedslitte
dørstokken.
Kjenn varmen fra en
durende ovn
og lukter
av nystekte hemmeligheter.
Det siver ut av alle
åpningene.

Bakstebordet fanger sollyset
utenfor
og har mange gode sprekker
for fingertuppers
følsomhet.

Blinkende vindusglass
og et blått piano
for sene kvelder
med stearinlys i vinduene
og vin i glassene

men
ennå er vi i dagen
og duftende ferskt brød
er underveis!

Bryggerhuset – tidligere tiderø grovkjøkken

Tekst og foto: Inger Johnsrud

Før vaskemaskinenes inntog i norske husholdninger, var en bryggepanne vanlig i de fleste husholdninger, og bryggepanna befant seg gjerne i bryggerhuset. Bryggerhuset kunne være et eget hus, eller i en del av en sidebygning. Det kunne også være i et rom i kjelleren på våningshuset på en bondegård.

Andre steder i landet het dette uunnværlige stedet bakarhus, størhus eller eldhus. I norrøn tid gikk kona på gården til steikara-huset, så dette var en eldgammel tradisjon. Det var rett og slett et grovkjøkken med grue, bakerovn og bryggepanne, og her foregikk arbeid som krevde varme.

I bryggerhuset regjerte husfrua. Her ble det brygget øl, bakt og vasket klær. Her ble slaktet partert og behandlet, her farget man garn og støpte lys. Først og fremst var det matstell og annet kvinnfolkarbeid som foregikk i bryggerhuset, men kanskje laget man også sørpe til hestene her. Sørpe var en blanding av korn og mel og vann, som gjorde at hestene kunne nyttegjøre seg maten raskere.

Grua var en diger, grov peis til matlaging, hvor det vanligvis var en bakerovn i bakkant. Når det skulle bakes, ble det tent opp inne i bakerovnen i lang tid i forveien, slik at steinen i ovnen ble gjennomvarm. Deretter ble glør rakt ut og ovnen kostet rein, og så kunne deigene settes inn med den lange bakstespa-den.

Bryggepanna var en diger støpejernsgryte, som enten sto på bein, slik at det ble plass til å fyre under gryta, eller den kunne stå oppe på en tilpasset vedovn.

I Skoger finnes noen få av de gamle bryggerhusene intakte. Vi har besøkt bryggerhusene på Store Solum og Mellom-Borge, hvor vi fikk lov å ta en titt inn i rommet med lange tradisjoner og mye kvinnehistorie i veggene.

Kilde: Wikipedia.

Fra Skauger, bygdeblad juni 1978

Skoger idrettslag, skigruppa hadde avslutning med premieutdeling på Vestbygda skole. Alle deltakerne var tilstede, med noen voksne var det 30 personer. Premieutdeling var fra klubbrennet i Andorsrudbakken.

Einar Horgen har sagt seg villig til å trene hopperne fra høsten.

Foran f.v. Tore Hagen, Petter Bønsnes, Finn Amundsen, Hans Chr. Gundesø, Truls Bønsnes. Bak f.v. Åge Tørhaug, Jon M. Knutsen og Børre Tørhaug.

Tilbakeblikk ...

Konnerud før i tida

Dette er femte utgave av Historielagsnytt hvor vi gjengir gamle tekstutdrag fra Drammens Tidende som Erik Grinderud har i sin samling. Vi startet i juni 1894 og er nå kommet til mars 1927. Bemerk utdraget fra juli 1927. Da vedtok Herredstyret (Bystyret i dag) at høyeste kjørehastighet på kommunens veier skulle være 25 km.

Av: Erik Grinderud /bearbeidet av Per Runar Thoresen

Juni 1927

Fredli Pensjonat, St.hans-fest med bål torsdag. «Glorry» Jazz-band spiller. Entre Herrer kr. 1,50. Damer kr 1,00. Hvorfor serveres kaffe og kaker. Bordbestillinger mottas.

Juni 1927

Fredli Pensjonat, herlig beliggenhet ved Stordammen. Mottar faste gjester, bilselskaper og lignende . Iklases kjøkken, øl og vin, robåter, billige priser. Rutebil fra Drammen hver time. Telefon hele døgnet.

Juli 1927

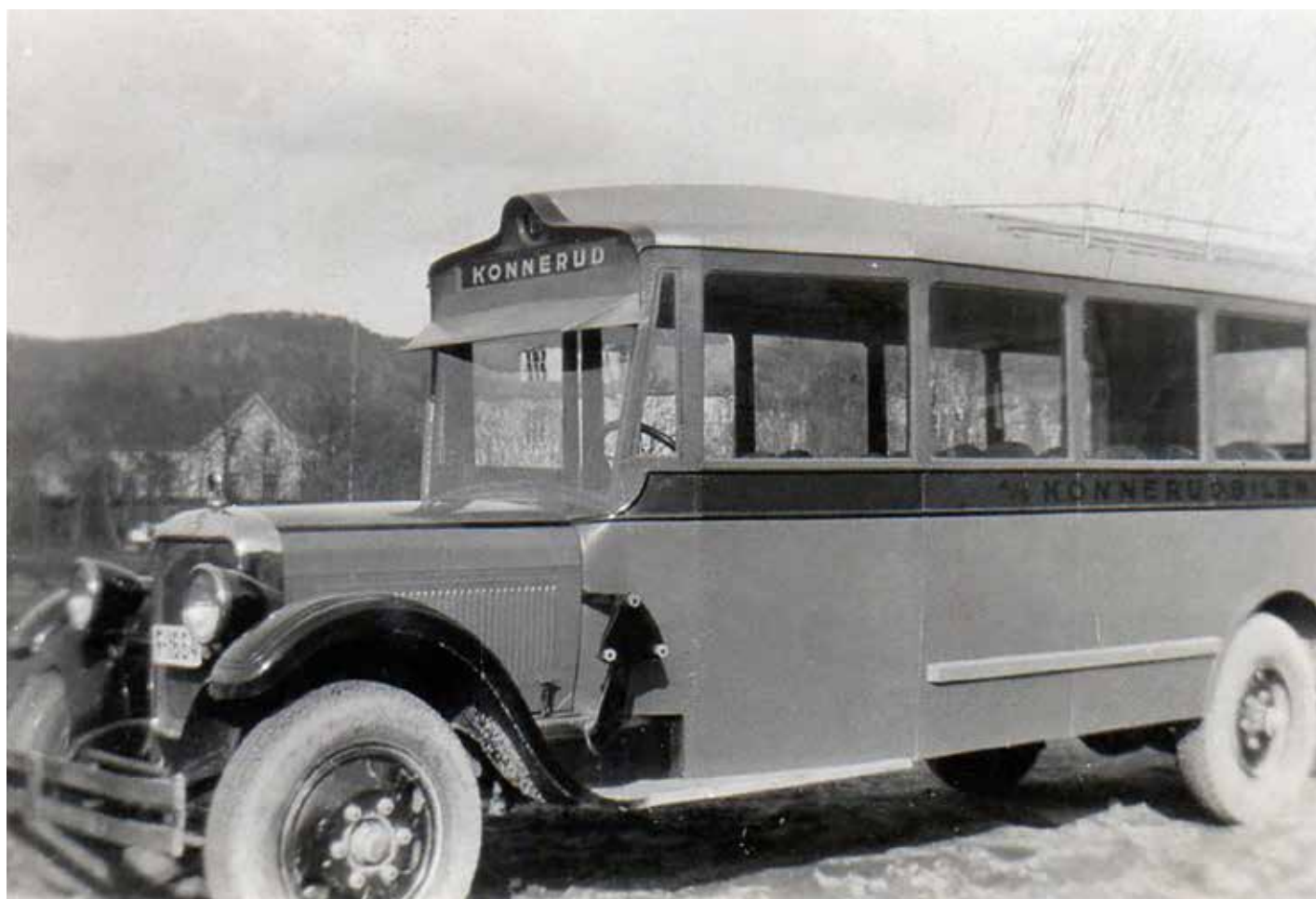
Endelig. Fra Konnerud meldes at vannet i Stordammen nå holder 19 grader.

Juli 1927

Skoger Herredstyre har fastsatt kjørehastigheten på alle herredstyrets veier til 25 km.

April 1928

Påsken har bydd på det nydeligste vær man kan ønske seg. Det var en voldsom utfart, men mange ble også hjemme og benyt-

Bildet viser Konnerudbilen ca. 1927 da Herredstyret vedtok en fartsgrense på 25 km. Det var en Fiat og karrosseriet bygget ved A.W. Iversen Karrosserifabrikk i Lier.

tet seg av det finne været til å komme ut. Helgeruds bilruter har fraktet flere tusen til Konnerud. Opptil 8 store busser har vært i bruk.

September 1928

Da Drammenserne tørnet ut i dag morges ble de møtt med hvitkledte åser, og snø eller rim lå helt ned til byen.. I skibakken på Konnerud var det skiføre, og brannposten meldte om to kuldegrader.

November 1928

Vi skrev at Konnerud kan bli Drammens store dyrepark, og i de revefarmer som nå er der oppe, har man en god begynnelse. Med det første vil det bli anlagt en tredje farm der og det er plass til flere.

Desember 1928

Som innflytter var jeg i går for første gang på Konnerud, «Drammens Holmenkollen». Å, for en natur og lett og frisk luft. Jeg tror ikke det er mange byer som har et slikt herlig sted så nært. Men det ser også ut som om Drammenserne benytter seg av det. Det er bygd mange små hytter der, og onsdager og lørdager går en jevn strøm av ungdommer dit opp som skal besøke de koselige bevertningsstedene.

Januar 1931

Et vellykket langrenn på Konnerud i går. Til å være generalprøve på hva vi i kommende sesong kan vente oss av våre aktive skiløpere, var det riktig hyggelig å være tilstede ved starten og innkomsten for fireklubbrennet på Fredli i går. Resultatet blev: 1 Chr. Tollefsen, Ballklubben, 2 Erling Bråthen, Strømsgodset, 3 Henry Gjøslien Drafn.

Januar 1932

Fredli, Konnerud. Dans lørdag. God musikk. Entre 50 øre. Konnerud Idrettslag.

Februar 1932

Isen på Stordammen på Konnerud er nå 12 tommer tykk. Det er ikke vann på den. Det må være enestående forhold for skøyte løp.

Februar 1932

Det er fin- fin stål is på Stordammen på Konnerud. Den er over en halv meter tykk.

Mai 1932

Badelivet på Konnerud begynte i går. Mange prøvde vannet i Stordammen. Det holdt 15 grader.

Juni 1932

I går satte varmen inn for alvor. Kl 12 middag 17 grader skyggen, og i dag er det enda varmere. På Stordammen måler vannet 18 grader, og det er mange som hopper uti. En av politikonstablene som dirigerte trafikken, falt om av solstikk på Børshjørnet i går.

April 1949

Lille idylliske Konnerud har hatt en eventyrlig vekst i foketal siden før krigen. Sognet hadde den gang ca. 900 innbyggere, mens antallet nå er ca. 1600. Konnerud ligger på høyde med Gol og Torpo, og er kjent blant annet for sin gode luft.

Se utdrag fra Drammens Tidende februar 1932 om skøyteis. Bildet er antatt fra like etter krigen og mannen til venstre er «Nitimegeneralen» Kjell Thue hvis foreldre hadde hytte i Grindrudbakken på Stubberud.

Konnerud kirke og nazistene under krigen

Tusenvis av artikler, bøker, filmer og fortellinger etter krigen handler om motstandsbevegelsen, milorg og våre falne. Lokalt har vi også i Historielagsnytt hatt mange artikler om «de falnes bauta» ved kirken. Vi har en stor mengde historie og minner om Vestskogjegerne og om Konnerud Hjemmestyrketropp. Vi har lest og hørt mye om hvordan forskjellige organisasjoner og institusjoner forholdt seg til nazistene under krigen. Men hva med kirken ?

Tekst: Per Runar Thoresen

Kirkens motstandskamp

Den tyske okkupasjonen stilte Den norske kirke overfor et vanskelig dilemma. De fleste prester hadde ingen ting til overs for nazismen og var lojale mot konge og fedreland. Samtidig ønsket de ikke å gjøre noe som kunne utsette befolkningen for ytterligere fare og lidelse. Så hvordan skulle kirken forholde seg til okkupanten? Hvilke råd skulle den gi det norske folk?

I den første tiden oppfordret kirken med Biskop Eivind Berggrav i spissen at befolkningen skulle rette seg etter folkeretten. *DVS: Utvise orden, ro og disiplin*. Rikskommissær Terboven endret i sept. 1940 forutsetningene for en slik holdning og iverksatte en rekke tiltak som overskred den myndigheten som en okkupasjonsmakt har ifølge krigens lov. Høsten 1940 tok Biskop Berggrav initiativ til opprettelse av et «Kristent samråd» med medlemmer fra statskirken og de frikirkelige organisasjoner. Dette samrådet ble i en periode den egentlige ledelse av kirken.

Kirkestriden tilspisser seg etter hvert og etter at Høyesterettsdommerne i 1940 nedla embetene sine, følte kirken at de også måtte gi et klart standpunkt og gjennom et «hyrdebrev» gav de klar beskjed om at kirken ikke aksepterte myndighetenes forsøk på å nazifisere oppdragelsen av barn og unge. Etter hvert ble det brudd og biskopene nedla sin embeter. Quisling svarte med å avsette hele bispekollegiet. Et nytt hyrdebrev fra biskopene ble lest opp fra landets prekestoler i påsken 1942. Flesteparten av prestene fulgte biskopene og nedla sine embeter.

Hva skjedde på Konnerud?

I forbindelse med Jubileumsboken om Konnerud Kirke's 150 årsjubileum, fikk vi tilgang til Menighetsrådets protokoller.

Etter fastegudstjenesten 4. mars 1942 besluttet et fulltallig Menighetsråd flg. skrivelse:

Fakta

**Sogneprest
Andreas
Birkeland**

Birkeland ble født i Hornes 18 des 1899. Han var en godt likt prest og var sogneprest i Skoger Sogn (inkl. Konnerud) fra 1929 til 1954. Han var lærer ved Botsfengslset 1918-19. Deretter sekretær i Norges Kristelige ungdomsforbund på Rjukan i 1920-21. Ble Cand. theol. på MF 1926. Han var først sjømannsprest i Baltimore i USA og deretter fra 1928 i Hamburg med ansvar for den norske menigheten i Berlin før han kom til Skoger i 1939.

Birkeland bodde på prestegården i Skoger og gjorde mye for å sette prestegården i stand. Han stiftet også kirkeforeningen og som prestefamilie under krigen hadde de en både en vanskelig og spennende tid da han bla. nektet å følge nazistene. På den tiden var det Gudstjenester på Konnerud og i Skoger annen hver helg. Han var gift med Solveig Bøhhler og de hadde 3 barn hvorav den mest kjente var theologen og operasangeren Helge Birkeland. Andreas Birkeland skrev flere skjønnlitterære bøker. Bl.a. «Kvernsteinen», «Årer i undergrunnen», «Skiftende skydekke». I 1954 forlot han Konnerud og Skoger da han ble utnevnt til Sogneprest i Sandefjord.

Til Kirkedepartementet.

Konnerud Menighetsråd har hatt leilighet til å sette seg inn i biskopenes skriv av 24. februar 1942 til kirkedepartementet, og vil uttale at vi slutter oss til den oppfatning av menighetens rett og plikt som biskopene heri har gitt uttrykk for.

Vi er kjent med at vår prest støtter biskopenes syn. Vi står sammen med vår prest som vi mener har opptrått i full overensstemmelse med vår kirkes tro og bekjennelse.

Protokollen er underskrevet av:

Henry Stubberud, Ole Brunsvik, Anna Ekholt, Erling Thoresen og Sogneprest Andreas Birkeland.

Vi kan tillegge at alle for lengst er gått bort, men var fra kjente Konnerudfamilier.

15. april 1942 gav menighetsrådet sin enstemmige tilslutning til «Kirkens grunn» som nærmest var et bekjennelsesskrift med brodd mot nazistene.

Menighetsrådet avsatt

Og etter Gudstjenesten 17. mai besluttet et enstemmig Menighetsråd å sende en ny skrivelse til Kirkedepartementet ang. departementets forhold til prester og lærere.

Etter dette møtet er det ikke protokollert noe før 14. mars 1945. Men underskriverne der er andre enn de foran nevnte.

I realiteten betydde det at det forrige Menighetsrådet ble avsatt p.g.a. ulydigheten mot naziregimet. Nye personer som var vennligsinnnet til makthaverne ble oppnevnt. At det forholder seg slik, bekreftes i møtet 22. juli 1945: «Formannen redegjorde for biskopenes skrivelse ang. fortsettelsen av de gamle Menighetsrådene» Det er nettopp det «avsatte» Menighetsrådet som ble valgt ved menighetsrådsvalget før krigen som var samlet den 22. juli.

Selv om motstandskampen under krigen hadde fokus på våpen og sabotasjer, må vi kanskje innrømme at motstandskampen uten våpen hadde vel så stor betydning for folkets moral og holdninger.

Besøk Bygdesamlingen

På Mellom-Borge i Skoger har Skoger og Konnerud Historielag sin bygdesamling. Historielaget har i sitt eie nærmere 500 gjenstander fra dagliglivet på landsbygda, inkludert en del jordbruksredskaper fra Skoger. Et besøk på bygdesamlingen er interessant læring og en opplevelse som gir ny innsikt og forståelse av hvordan livet artet seg for generasjonene før oss.

Ta kontakt med Trine Borge Johansen mob. 452 26 209 eller Torill Juel mob. 482 92 524 hvis du ønsker å besøke samlingen.

Kommentar Malmveien av Reidar Halden

Malmveien fra Nikkerud, Konnerud over Vestskauen til Eidsfoss i regi av Historielaget ble ferdigstilt som «Kultursti» i 2021.

-Etter mange forespørsler fra folk i Sande og Konnerud, som mener det er feil med runden rundt Skulkerud. Det er lengere og bakkene opp fra Skulkerud er veldig bratte. Vinter, med mye snø som hestene skal base seg frem med tung malm.

-Oppklaring på dette er: Malmveien ble gått opp rundt 2000. Tre karer fra Sande som kjenner Vestskauen, gruve drift og veier som sin egen bukselomme. Malmveien ble gått

flere ganger med «malm- detektor» - og malmklumper ble funnet.

Karene er helt klare på traseen fra Heia syd for Rønnehue (Rønnehuesetra), -Tørjevollen, - Stallane, -Gravdalsvollen. Malmveien går delvis i den gamle veien fra Skoger over Vestskauen til Eidsfoss.

I 2004 lagde Idrettslaget Vinn i Sande ut et turkart over Vestskauen med Malmveien – boplasser-setre lagt inn. SKHIST har skiltet punktvis ut fra Rønnehue i en grei vei/sti forbi, skiltet boplasser med SKH logo. Alt er klarert med Selvik Bruk A/S og de sponset oss med skiltene.

-Det er greit med kartet i sekken, for det er mye bra historie om gamle boplasser og gamle ferdselsårer/veier m.m.

Ved Stallane fant jeg denne bøtta under en stor gran i 1976 og den står der fortsatt. Foto: Reidar Halden.

Historielaget på tur «Norge Rundt»

39 morgenfriske medlemmer ble ønsket varmt velkommen på vårtur til Bygdøy denne lørdagen i april. Som vanlig var det turgeneralene Jan Sundby Ekeberg og Jan Haldor Skramstad som sto for et vellykket og hyggelig opplegg.

Tekst: Inger Johnsrud

Foto: Jan S. Ekeberg

Vel inne på museet var første post på programmet å besøke kopien av smia og snekkerverkstedet på Vestre Borge i Skoger, som nå er satt opp på Folkemuseet. Magnus Wammen fra Tuft og en kollega fra museet fortalte om det nitidige arbeidet som var lagt ned for å lage en tro kopi ned til minste detalj av huset og inventaret.

Deretter ble vi guidet rundt i bygde-Norge blant eldgamle husklynger med forskjellige byggeskikker, og på kort tid hadde vi spisert fra Østlandet til Finnmark og tilbake igjen.

Spesielt artig var det også å besøke Sagastua, hvor Ole Karl Prøis fra Konnerud hadde vært med på byggingen som lafteekspert. Denne stua var satt opp som en tro kopi av en stue fra Valle i Setesdalen, laget av nye materialer, men etter gamle metoder og med redskaper av eldre type. Siden alt er nylagde kopier kan besøkende få ta på og bruke alle gjenstander i denne bygningen. Navnet Sagastua skyldes at selskapet Saga Petroleum i 1994 bekostet oppføringen.

Etter en god lunsj kunne vi bare beklage at ikke flere hadde meldt sin interesse for denne hyggelige turen. Kunne det skyldes at invitasjonen hadde havnet i «Søppelposten»?

på Folkemuseet på Bygdøy

Returadresse:

Skoger og Konnerud Historielag
Postboks 9112, 3006 Drammen

Dæven det smalt!

Det Dramatiske Selskab spiller høstmørket unna og dundrer til med en lattermild og nyskrevet farse om gruvemiljøet på Konnerud i 1868.

«Dæven det smalt» er en nyskrevet lystig farse hvor intrigene står i kø og latteren sitter løst. I en hysterisk gruvekomedie fremført av medlemmer i Det Dramatiske Selskab møter du bl.a den eksentriske bergverkslegen Otto Von Wagner, som er mest opptatt av kvinners uforløste «behov» og mensendiek gymnastikk, kontra syke pasienter. Videre vil du stifte bekjentskap med gruvedirektør Ring som er svært oppildnet pga. dagens prøvesprengning med nye redskaper han har fått tak i etter sitt møte med selveste Alfred Nobel. En giftehungrig sykepleierske, gruvekoner med behov de ikke visste om, en sprengningsbas og hans svært mistroiske assistent, en småamper regnskapssjef, og tidligere oberst i den amerikanske borgerkrigen, gjør sitt beste for å skape kaos og latter på scenen sammen med en rekke andre karakterer, alt drapert i et historisk bakteppe som ender i et brak!

Forestillingen er i sin helhet ført i pennen og regisert av Selskabets egne skriveføre krefter. Nye og gamle skuespillere vil med sang og kvikke replikker bygge opp farsen til en av høstens høydepunkter du bare må få med deg 20 - 21 oktober på Bydelshuset på Konnerud.

Velkommen og... varsko her!

Hold av dato: 20. oktober eller 21. oktober.

Foto: Tone Sverreson Ørmen.

29. mai

*Vestskogdagen
kl.12.00 ved Bautaen
Kl. 13.00 Rønnehue.
Natursti, salg av vaffer
og kaffe.*

18. juni

*Åpning av Malmveien
kl. 13.00.
Se hele programmet
side 7*

27. oktober

*Høstmøte på
Sørvangen
Foredrag av Bamse Fjell,
sønn av Kai Fjell.*